

DECIZIE

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul Penal,

în următoarea componență:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Elena Covalenco, Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea, în principiu, a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2018, declarat de către avocatul Babără Marian, în numele inculpatului,

Usturoi Mihai.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 01.09.2017 - 29.09.2017;

2. Instanța de apel: 26.10.2017 - 22.02.2018;

3. Instanța de recurs: 16.05.2018 - 20.06.2018.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 29 septembrie 2017, Usturoi Mihai a fost recunoscut vinovat și condamnat, în baza art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal, la 3 ani de închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, pe un termen de probațiune de 1 an.

S-a respins, ca neîntemeiată, solicitarea procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, în contul statului, de la Usturoi Mihai.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Usturoi Mihai, urmărind scopul tragerii de foloase materiale, în rezultatul practicării prostituției de către alte persoane, pe parcursul lunii iulie a anului 2017, aflându-se în mun. Chișinău, a îndemnat-o pe Lelecov Ana să se deplaseze cu el în România, pentru a practica prostituția, convingând-o că va obține un profit semnificativ din această activitate. În cadrul discuțiilor directe, cât și prin intermediul telefonului, a determinat-o pe ultima să se deplaseze cu el, în România, mun. Constanța, unde urma să practice prostituția, iar banii obținuți urmau a fi împărțiți între ei.

În data de 1 august 2017, Usturoi Mihai i-a transmis lui Lelecov Ana bani, pentru ca aceasta să-și perfecteze pașaportul, în regim de urgență și să poată călători peste hotarele R. Moldova.

În aceeași zi, Usturoi Mihai a îndemnat-o și determinat-o pe Deliu Valeria să se deplaseze cu el, în România, pentru a practica prostituția, convingând-o că va obține un profit semnificativ din această activitate.

Tot în aceeași zi, după ce Lelecov Ana și-a perfectat pașaportul, Usturoi Mihai împreună cu Lelecov Ana și Deliu Valeria, cu autoturismul de model „Peugeot”, cu nr./î xx, a plecat din mun. Chișinău în mun. Constanța, România, fiind reținut la ieșirea din mun. Chișinău, de către angajații Inspectoratului General de Poliție.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului, pentru fapta comisă, să-i fie aplicată o pedeapsă cu închisoarea, în mărime de 2 ani și 8 luni, cu executare reală, de altfel, nu se va realiza scopul propus al pedepsei penale, și anume, corectarea inculpatului și săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către acesta, cât și de către alte persoane, or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă nu este eficientă nici pentru corectarea infractorului, nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni; - instanța nejustificat a respins solicitarea cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, care urmau a fi încasate din contul inculpatului, reținând, în acest sens, prevederile art. 227 alin. (1), 229 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2018, a fost admis apelul declarat de către procuror, casată sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Usturoi Mihai a fost recunoscut vinovat, în baza art. 220 alin. (2) lit. a) Cod penal și, cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsa de 2 ani și 8 luni de închisoare, în penitenciar de tip semiînchis.

Solicitarea procurorului privind încasarea de la M. Usturoi a cheltuielilor de judecată a fost respinsă, ca neîntemeiată.

În motivarea soluției date, instanța de apel a indicat că prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv, circumstanțele cauzei și, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a dat probelor administrate o apreciere legală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar, în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, corect stabilind starea de fapt a acțiunilor inculpatului.

În același timp, instanța de apel, cu referire la constatarea stării de drept, a indicat că prima instanță incorect a calificat acțiunile inculpatului M. Usturoi, în baza art. 220 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal, deoarece semnul calificativ prevăzut la lit. c) – *săvârșirea infracțiunii de două sau mai multe persoane*, nu i-a fost imputat acestuia, prin actul de învinuire.

Prin urmare, instanța a considerat necesar a casa sentința și a pronunța o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, recunoscându-l vinovat pe M. Usturoi, în baza art. 220 alin. (2) lit. a) Cod penal – *proxenetismul, adică îndemnul și determinarea la practicarea prostituției, cu tragerea de foloase materiale de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană, acțiuni săvârșite asupra a două persoane*.

Totodată, instanța de apel, reținând faptul că sentința a fost contestată de către procuror, în partea stabilirii pedepsei, cu suspendarea condiționată a executării ei, pe termen de probă, pe care a considerat-o prea blândă, a conchis că aceste argumente sunt întemeiate. Astfel, verificând legalitatea și temeinicia sentinței, în această parte, instanța de apel, făcând trimitere la prevederile art. 61, 75 Cod penal, a concluzionat că prima instanță i-a aplicat inculpatului M. Usturoi o pedeapsă prea blândă, chiar dacă a luat în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat și circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului și condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța a notat că executarea pedepsei, stabilită inculpatului, cu suspendarea

condiționată a ei, pe termen de probațiune, va fi imposibilă, deoarece acesta este cetățean al altui stat, fără domiciliu temporar și/sau permanent pe teritoriul R. Moldova, ceea ce face imposibilă executarea sentinței, cu toate obligațiile stabilite de către prima instanță, pentru perioada de probațiune.

De asemenea, instanța de apel a menționat că comportamentul inculpatului, care, fiind înștiințat legal, nu s-a prezentat în instanță, dă dovadă de atitudinea superficială și depreciativă față de consecințele faptelor sale și a obligațiilor impuse de instanța de judecată, prin care a fost obligat să nu părăsească țara, până la intrarea în vigoare a sentinței și să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința, fără consimțământul organului competent, circumstanță ce a servit temei pentru anunțarea lui în căutare, în instanța de apel.

Reieșind din cele menționate *supra*, instanța a notat că un rol primordial în aprecierea și stabilirea pedepsei îl are pericolul social al faptei comise, sens în care valorile ocrotite de legea penală, prin incriminarea faptelor, trebuie evidențiate atât pentru restabilirea ordinii de drept, cât și pentru educarea vinovatului.

Ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75-78 Cod penal, care stipulează că pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, instanța de apel a concluzionat că reeducarea și corijarea inculpatului va fi posibilă, doar prin izolarea acestuia de societate, cu stabilirea unei pedepse, în limitele sancțiunii prevăzute de art. 200 alin. (2) Cod penal, reduse prin prisma prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

În același context, instanța de apel a notat că stabilirea pedepsei inculpatului, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal sau a unei pedepse sub formă de amendă, este prea blândă și nu va fi suficientă pentru corijarea inculpatului și nici pentru prevenirea de noi infracțiuni din partea acestuia, ținând cont și de faptul că din înseși declarațiile inculpatului rezultă că proxenetismul reprezintă o îndeletnicire pentru dânsul, or, anterior a determinat la practicarea prostituției și alte persoane, având un motiv de cupiditate.

Referitor la solicitarea apelantului de a fi dispusă încasarea din contul inculpatului, în beneficiul statului, a cheltuielilor judiciare suportate, instanța de apel a considerat că aceasta este nefondată, deoarece acestea nu cad sub incidența cazurilor stabilite de legislația în vigoare – art. 227 alin. (1), (2), 228 Cod de procedură penală.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul M. Babără, în numele inculpatului, care, invocând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 2), 4), 5), 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței, invocând că, la caz, nu au fost respectate prevederile art. 31 alin. (1) Cod de procedură penală, deoarece la examinarea apelului au participat unii judecători, iar la pronunțarea deciziei motivate au participat alți judecători, nefiind dispusă reluarea examinării cauzei; - instanțele incorect au concluzionat asupra vinovăției inculpatului, în comiterea infracțiunii de proxenetism, nefiind prezentate probe care ar dovedi faptul că inculpatul a îndemnat ori a înlesnit practicarea prostituției; - instanțele nu au stabilit acțiunile întreprinse de inculpat, în scopul individualizării pedepsei penale, deoarece calificativele „îndemnul” și „înlesnirea” practicării prostituției sunt mai puțin periculoase, în raport cu acțiunile de „determinare la prostituție”; - instanța a apreciat arbitrar și subiectiv că măsura de

pedeapsă, în privința inculpatului, este una prea blândă, iar cea stabilită de instanța de apel, este prea aspră și disproporțională faptei săvârșite, eronat reținând că inculpatul este cetățean al altui stat, fără domiciliul temporar și/sau permanent pe teritoriul R. Moldova, ceea ce face, practic, imposibilă executarea sentinței, deoarece inculpatul are domiciliu temporar în or. xx, str. xx, nr. xx, precum și domiciliu permanent în or. București, astfel, perioada de probațiune putea fi trecută și la domiciliul permanent, în cadrul asistenței juridice internaționale în materie penală; - prematură este și constatarea făcută de instanța de apel că inculpatul manifestă o atitudine superficială și depreciativă față de consecințele faptelor sale, pe când instanța nu a citat inculpatul nici la domiciliul temporar și nici la domiciliul permanent, iar fiind contactat de către partea apărării, a fost în imposibilitate de a se deplasa în R. Moldova, din motiv că mama sa era spitalizată.

6. Examinând admisibilitatea, în principiu, a recursului ordinar, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului, expusă în referință, care a solicitat declararea recursului, ca inadmisibil, Colegiul Penal decide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului, pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul, în recurs, a invocat ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 2), 4), 5) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului, pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța nu a fost compusă, potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, judecata a avut loc fără participarea procurorului, inculpatului, precum și a apărătorului, interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie, potrivit legii, or, cauza a fost judecată în prima instanță sau în apel, fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate.

Analizând temeiurile respective, în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul Penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare, la examinarea recursului.

Cu referire la argumentul recurentului, precum că în cauză nu au fost respectate prevederile art. 31 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul Penal constată că, potrivit fișei de repartizare a dosarului (f.d.20 v.2), cauza penală în privința lui M. Usturoi a fost repartizată judecătorului E. Cobzac, care făcea parte din completul nr. 7, constituit prin dispoziția președintelui Curții de Apel Chișinău, fapt confirmat prin extrasul dispoziției (f.d.42 v.2). Ședințele de judecată, preconizate pentru 21.11.2017, 12.12.2017, 18.01.2018, pe motivul neprezenței inculpatului, au fost amânate, cercetarea judecătorească nefiind începută.

Prin încheierea din 16.02.2018 a președintelui Curții de Apel Chișinău I. Pleșca, pe motiv că judecătorul E. Cobzac, prin hotărârea Parlamentului nr. 10 din 08.02.2018, a fost numită în funcția de judecător al Curții Supreme de Justiție, s-a dispus redistribuirea cauzelor penale, aflate spre examinare, în procedura judecătorului E. Cobzac, altui judecător, cu respectarea principiului distribuirii aleatorii a cauzelor, prin intermediul PIDG (f.d.56 v.2).

Conform fișei de repartizare repetată a dosarului, cauza penală a fost repartizată judecătorului L. Ursu, care, potrivit aceleiași dispoziții din 02.01.2018,

emise de președintele Curții de Apel Chișinău I. Pleșca, face parte din completul nr. 2, compus din președintele completului – I. Iordan, judecători – L. Ursu și S. Furdui.

Reținând cele redate *supra*, argumentele recurentului sunt neîntemeiate, în cauză, nefiind constatată încălcarea dispozițiilor art. 31 alin. (1) Cod de procedură penală, deoarece completul de judecată a fost schimbat până la începerea cercetării judecătorești, din motivul imposibilității rămânerii aceluiași complet, pentru judecarea cauzei. Mai mult, reieșind din procesul-verbal al ședinței instanței de apel din 22.02.2018, avocatul inculpatului M. Babără nu a formulat unele cereri de recuzare judecătorilor completului de judecată (f.d.61 v.2).

Lipsită de temei este și afirmația apărării, precum că pricina a fost judecată, fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate. În acest sens, Colegiul atestă că instanța de apel a efectuat toate procedurile procesuale de a asigura prezența inculpatului în instanță. Astfel, inculpatul a fost citat legal, pe adresele indicate de el, atât din or. Ialoveni, str. xx, nr. xx, cât și din mun. Chișinău, șos. xx, xxod. xx (f.d.19, 21 v.2), totodată, fiind dispusă aducerea silită a lui M. Usturoi, cu domiciliul în or. Ialoveni, str. xx, nr. xx, însă, potrivit raportului inspectorului OSS al SP1 al Inspectoratului de Poliție Ialoveni, E. Pascari, executarea încheierii de aducere silită a acestuia, în ședința de judecată, nu a fost posibilă, deoarece str. Dragomirnaia are doar imobile până la nr. x, imobil cu nr. x nu există, iar conform informației poliției de frontieră „Acces”, M. Usturoi a ieșit de pe teritoriul R. Moldova, în data de 26.09.2017 (f.d.26-27, 31-36 v.2).

Din acest motiv, prin încheierea din 18.01.2018, a fost admis demersul procurorului, fiind dispusă aplicarea măsurii preventive, în privința lui M. Usturoi, arestarea preventivă, cu eliberarea mandatului de arest, pe un termen de 30 zile, cu anunțarea lui în căutare (f.d.43-48 v.2).

Alegația apărării, precum că inculpatul a fost în imposibilitate de a se prezenta, din motiv că mama acestuia, fiind diagnosticată cu o boală incurabilă, a fost internată în spital, este una declarativă, deoarece actele anexate la cererea de recurs – raportul medical și de analize medicale sunt datate cu anul 2014, iar unele acte ce ar demonstra că ultima a fost internată în spital, în perioada judecării cauzei în instanțele de fond, nu au fost prezentate. Mai mult, inculpatul nu a informat despre imposibilitatea prezenței sale în ședința de judecată nici instanța și nici avocatul său, care, în ședința de judecată din 22.02.2018, fiind pusă în discuție posibilitatea judecării cauzei, în lipsa inculpatului, a considerat posibilă examinarea acesteia, în lipsa lui M. Usturoi (f.d.61 v.2).

Instanța de recurs respinge și temeiurile invocate de recurent, precum că instanța de apel nu și-a motivat hotărârea adoptată, nu a explicat prin ce s-a manifestat latura obiectivă a infracțiunii imputate inculpatului, că lipsesc probe verosimile, care ar dovedi faptul că inculpatul a îndemnat ori a înlesnit practicarea prostituției, ori a tras foloase de pe urma practicării prostituției.

Colegiul Penal reține că judecarea cauzei a avut loc în ordinea procedurii simplificate. Procedura simplificată a judecării cauzelor penale, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, reprezintă, de fapt, o procedură abreviată ce are la bază o pledoarie de vinovăție și poate fi aplicată, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) cererea inculpatului să intervină până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță; 2) cererea inculpatului trebuie să conțină

mențiunea privind recunoașterea totală și necondiționată a faptei/faptelor incriminate, în legătură cu care a fost deferit justiției și renunțarea la dreptul de a solicita examinarea altor probe; 3) probele administrate, în faza de urmărire penală, să fie suficiente și de natură să permită stabilirea unei pedepse.

Examinarea cauzei penale, în procedură simplificată, este un instrument care oferă importantul avantaj al soluționării cu celeritate a cauzelor penale, atunci când inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu, iar instanța dispune de suficiente probe care ar permite stabilirea vinovăției, aceasta este formă prescurtată de examinare judiciară și, în esență, duce la renunțarea la o serie de drepturi procedurale.

Așadar, precum rezultă din actele cauzei, după prezentarea materialelor de urmărire penală, în data de 28.08.2017, atât inculpatul, cât și apărătorul acestuia M. Babără, au încheiat acord de recunoaștere a vinovăției (f.d.205-208 v.1), în care acesta, prin declarație, a notificat că i-a fost explicată procedura încheierii acordului, prevăzută de art. 505 Cod de procedură penală și își recunoaște vina. Totodată, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul M. Usturoi, printr-un înscris autentic (f.d.232 v.1), care reprezintă o manifestare de voință suficient de clară, a solicitat ca judecata să se facă, în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precizând cunoașterea și însușirea acestor probe, precum și renunțarea la administrarea probelor, din care se desprinde faptul că inculpatul a recunoscut faptele descrise în rechizitoriu (f.d.4 v.2).

Astfel, prima instanță a reținut că din probele administrate în cursul urmăririi penale rezultă că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, a admis cererea inculpatului și a dispus examinarea acesteia, potrivit procedurii simplificate.

Împotriva sentinței adoptate de prima instanță, în urma judecării în procedura simplificată, părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neputând renunța la opțiunea de a fi judecat, potrivit procedurii simplificate.

În situația aplicării, de către prima instanță, a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice, în principiu, îndeplinirea cerințelor stipulărilor art. 364¹ alin. (1) și (4) și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică, decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță, fapt realizat de către instanța de apel. Din acest motiv, criticile recurentului, la acest capitol, nu pot fi invocate la etapa recursului ordinar, inclusiv din motivul că partea apărării nu a utilizat calea ordinară de atac – apelul, împotriva sentinței declarând apel doar procurorul, în latura stabilirii pedepsei.

Cu referire la temeiul invocat de recurent, stipulat la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, precum că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, Colegiul Penal menționează că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului, în baza căruia persoana se declară vinovată.

Concomitent, conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei

aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are, pe lângă scopul său represiv, și o finalitate de exemplaritate, în ceea ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea, în viitor, a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având, ca finalitate, stabilirea unei pedepse, în limitele prevăzute de lege.

Contrar argumentelor recurentului, Colegiul Penal atestă că instanța de apel întemeiat a constatat că prima instanță, deși la numirea pedepsei a ținut seama de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite de persoana inculpatului, de condițiile de viață ale familiei acestuia, însă pripit a ajuns la concluzia că corectarea lui este posibilă, fără izolare de societate, deoarece, reieșind din comportamentul inculpatului și circumstanțele comiterii faptei imputate, corijarea și reeducarea acestuia poate avea loc, doar în condițiile privării de libertate.

În baza circumstanțelor descrise, Colegiul Penal consideră legală concluzia instanței de apel, referitor la executarea reală a pedepsei cu închisoarea, deoarece pedeapsa stabilită de prima instanță nu era proporțională faptelor comise de către inculpat.

Instanța de recurs apreciază că față de natura și gravitatea faptelor comise, a circumstanțelor reale, privind săvârșirea acestora și a celor personale ale inculpatului, pedeapsa de 2 ani și 8 luni de închisoare, cu executarea ei reală, este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la corijarea și reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia, față de faptele comise.

Colegiul Penal conchide că, la stabilirea pedepsei cu închisoarea, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată, indicând din care motive a ajuns la concluzia că corijarea și reeducarea inculpatului M. Usturoi, pentru faptele comise, este posibilă doar cu aplicarea pedepsei reale cu închisoarea, astfel instanța de apel și-a motivat soluția referitoare la iraționalitatea numirii pedepsei, cu suspendarea condiționată a executării ei, pe termen de probațiune. Totodată, la numirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, acesta beneficiind de o reducere cu o treime din maximumul și minimumul prevăzut de sancțiunea normei penale, în baza căreia a fost condamnat.

Astfel, Colegiul reiterează că pedeapsa principală, precum a fost individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal – restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Temeiul invocat de apărare, precum că instanța de apel, neîntemeiat a motivat înăsprirea pedepsei, indicând că inculpatul, cu scop de cupiditate, anterior a determinat la practicarea prostituției și alte persoane, aceasta fiind o îndeletnicire pentru el, nu poate fi reținut, deoarece concluziile date au rezultat din declarațiile părții vătămate A. Lelecov și procesele-verbale de examinare a telefoanelor mobile ce

aparțineau lui A. Lelecov și M. Usturoi, cu mesajele extrase din acestea.

În același timp, Colegiul Penal respinge alegația recurentului, precum că instanța de apel arbitrar și subiectiv a apreciat măsura de pedeapsă stabilită de prima instanță, ca una prea blândă, constatând că inculpatul a încălcat măsura preventivă, care de facto expirase după 15 zile de atac a sentinței, deoarece măsura preventivă – arestul la domiciliu, aplicat în privința lui M. Usturoi, expira la 30.09.2017, iar potrivit informației din baza de date „Acces” rezultă că inculpatul a ieșit de pe teritoriul R. Moldova, în data de 26.09.2017, astfel, instanța de apel just a constatat că inculpatul a încălcat măsura preventivă, dat fiind că, la data pronunțării sentinței, această măsură nu expirase de drept. Mai mult ca atât că, prin sentință, a fost aplicată măsura preventivă – obligarea de nepărăsire a țării, până la intrarea acesteia în vigoare.

Subiective sunt argumentele recurentului, precum că lipsa inculpatului a stat la bază și a avut drept consecință înăsprirea disproporțională a pedepsei penale, deși M. Usturoi, fiind anunțat de partea apărării, despre data examinării apelului, a fost în imposibilitate de a se prezenta, deoarece acestea au fost analizate de instanța de apel, care s-a expus detaliat și motivat asupra lor, respingându-le, în baza motivelor descrise în pct. 4 din prezenta decizie.

Prin urmare, Colegiul conchide că pedeapsa stabilită lui M. Usturoi a fost individualizată, conform prevederilor legale ce reglementează acest aspect.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului ordinar înaintat, în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

În circumstanțele stabilite, Colegiul Penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat de avocatul M. Babără, în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Babără Marian, în numele inculpatului Usturoi Mihai, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2018, în cauza penală, în privința lui Usturoi Mihai, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral, la 18 iulie 2018.

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă

Elena Covalenco

Iurie Diaconu